

[Jens Thomsen.]

1935 til 24. Januar 1936. En saadan Oplysning kan give Landbruget den Opfattelse, at Erhvervenes Repræsentanter ikke har været med ved de vigtigste og afgørende Forhandlinger.

Nu hørte vi ganske vist i Dag fra den højtærede Udenrigsminister, at Aarsagen til denne Udskydelse var de vanskelige Forhandlinger om Deviserne. Men Forholdet er jo det, at af saglige Oplysninger tilgaar der ikke Rigsdagen saa mange, at man deraf kan bedømme, om Handelsaftalerne er saa gode, at man kan støtte Ratifikationen; men naar Aftalerne er truffet, er der faktisk ingen Vej uden om dem.

Af denne Grund burde der tilvejebringes et gennemført Tillidsforhold mellem Landets Repræsentanter ved Forhandlingerne og hele Befolkningen. Jeg husker Augustdagene 1914, da Færen udefra truede Landet. Jeg husker, hvordan der i hele Befolkningen opstod en Fællesskabsfølelse, der bortvejrede alle Partistridigheder. Noget af denne Fællesskabsfølelse skulde fremkaldes ved slige Handelsaftaler. Vi vil gerne have den højtærede Regering til at forstaa Aarsagen til, at Landbruget har Vanskeligheder ved at have den nødvendige Tillid, og at vi ikke fremfører disse Besværginger for at faa den afsluttede Handelsoverenskomst lavet om, men for at faa den gemmeført i den Udstrækning, som er nødvendig af Hensyn til Landbrugets Interesser, og tillige for at faa det nødvendige Tillidsforhold oprettet ved de fremtidige Handelsaftaler.

Ved Venstres Møde forleden fremsatte Landstingsmand Hauch nogle Udtalelser angaaende de afsluttede Tysklandsforhandlinger. Blandt disse Udtalelser finder jeg en, der er af uhyre stor Betydning. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere nogle faa Linier af disse fra et Referat. Deri staar:

„Saa længe de nuværende Tilstande for Landbruget vedvarer, er der ikke andet for Landbruget at gøre end at vælge Folk til disse Forhandlinger, som det har fuld Tillid til.“

Jeg vil understrege Betydningen af, at Forhandlerne i disse for Landbruget livsvigtige Forhandlinger har Landbrugets Tillid, og jeg vil bede Regeringen og Landbrugsraadets Formand om i Gerning at vise, at de er i Overensstemmelse med Landstingsmandens Vurdering af dette vigtige Spørgsmaal. Det er nemlig Regeringens og Landbrugsraadets store Fejl, at de ikke har taget tilbørligt Hensyn til dette vigtige Forhold.

Regeringen har Hovedindflydelsen paa

Handelsaftaler. Men hvad har Regeringen gjort for at vinde Landbrugets Tillid? Regeringen har skabt Velstand paa den ene Side og Fattigdom paa den anden Side. Landbruget er forarmet, samtidig med at der produceres Millionærer i andre Samfundslag i en Udstrækning, som ikke før er set. Gennem Kronepolitikken og Valutakontoret har Regeringen bestemt, hvordan Nationens samlede Arbejdsfortjeneste skal fordeles. Landbrugets Arbejdsvilkaar er derigennem blevet saadanne, at Landbruget ikke kan opnaa en rimelig Løn for et samfunds nødvendigt Arbejde.

Til Trods for at Landbruget i 1934 hjemførte ca. 74 Mill. Kr. til den danske Samfundshusholdning som Overpriser fra det engelske Smørmarked, fik Landbruget ingen Løn for dette Arbejde. Naar Landbruget opnaaede en Gennemsnitspris af 60 Øre pr. kg mere end vore Konkurrenter, vidner det dog om, at Landbruget har udført et dygtigt og godt, samfundsnyttigt Arbejde, for hvilket der tilkommer det en beskeden Arbejdsløn. Men i samme Aar, som Landbruget hjembragte disse Overpriser, saa vi Smørpriser i Tyskland paa 4,75 Kr. og i Schweiz paa 7 Kr. pr. kg, medens vi i Danmark havde en Smørnotering paa 1 Kr. 20 Øre. Vi kan i Virkeligheden kun tiltræde Handelsaftalerne ud fra den Tillid, vi kan nære til Forhandlerne, og jeg haaber derfor, at den højtærede Regering kan forstaa Betydningen af at tilvejebringe dette Tillidsforhold.

Landbrugets Eksportværdier deles i to Dele. Den ene Part udbetales til Landbruget gennem den tvungne Afregning af fremmed Valuta. Den anden Part uddeles i Form af Valutaattester til Monopolindehaverne til Vedligeholdelse af de gamle Millionærers Behov og til Frembringelse af nye Millionærer. Denne Fremgangsmaade er dobbelt virkende for Landbruget. Følgen er paa den ene Side, at Smørprisen holdes nede, saaledes at der ikke kan opnaas Løn for dette samfunds nødvendige Arbejde, samtidig med at Landbrugets Udgifter stiger, fordi Monopolindehaverne gennem Valutaattesterne og Beskyttelsesforanstaltningerne beskatter alle Forbrugerne. Det er Selvforsyningspolitikken og Afspærringsforanstaltningerne, der hindrer den frie Handel og den naturlige Omsætning. Vi kan beklage disse Forhold, men vi maa indrette os efter de foreliggende Forhold og medvirke til, at de bedst mulige Handelsaftaler med Udlandet kan gennemføres.

Den højtærede Udenrigsminister udtalte, at den Kritik, der under Forhand-